

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **V. B.**
bytem X, X
zastoupen advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph. D.
se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **JONAK Real s. r. o., IČO 24717398**
se sídlem Šárecká 1452/31, Praha 6
zastoupen advokátem Mgr. Lukášem Zdvihačem
se sídlem Dušní 907/10, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č. j. MHMP 243287/2014

takto:

- I. Žaloba se v rozsahu, v němž žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, č. j. MHMP 243287/2014, zamítl odvolání proti I. výroku rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 21. 10. 2013, č. j. MCP6 072992/2013, a tento výrok potvrdil, odmítá.

- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, č. j. MHMP 243287/2014, doplnil v odvolacím řízení výrok rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále též „úřad“) ze dne 21. 10. 2013, č. j. MCP6 072992/2013, o stanovení druhu pozemku jednotlivých parcel a ve zbytku toto rozhodnutí I. stupně potvrdil. Úřad rozhodnutím I. stupně rozhodl tak, že
 - výrokem povolil dle § 169 odst. 2, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), výjimku z čl. 8 odst. 3 a 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „pražské stavební předpisy“), pro umístění podzemní části přístavby – garáže pro 4 osobní automobily – stávajícího rodinného domu č. p. x, Za H. 2/Š. 31, P. 6 – D., na pozemcích parc. č. x, x a x v katastrálním území D. Výjimka spočívala v tom, že garáž mohla být umístěna ve vzdálenosti 0,57 m od společné hranice s pozemkem parc. č. x rodinného domu č. p. x v katastrálním území D., ačkoli vyhláška požadovala vzdálenost od společných hranic pozemků rodinných domů minimálně 3,0 m. V důsledku toho mělo dojít ke snížení vzájemné vzdálenosti rodinných domů č. p. x a x v katastrálním území D. na 5,88 m;
 - výrokem rozhodl dle § 79 a § 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, o umístění stavby – přístavby stávajícího rodinného domu č. p. x, včetně nového vjezdu a přípojek inženýrských sítí na adrese Za H. 2 / Š. 31, P. 6 – D., na pozemcích parc. č. x, x, x v katastrálním území D.;
 - výrokem stanovil podmínky pro umístění stavby;
 - výrokem rozhodl o námitkách účastníků řízení.
2. Žalovaný shledal důvodnou pouze odvolací námitku, že rozhodnutí I. stupně neobsahovalo určení druhu pozemků, na nichž měla být stavba umístěna, na což reagoval doplněním rozhodnutí I. stupně. Žalovaný ale nepřisvědčil blíže nekonkretizované námitce, že rozhodnutí I. stupně bylo neurčité a nevymahatelné, ani se neztotožnil s tvrzením, že přístavba nebyla v souladu s urbanistickými a architektonickými charakteristikami a hodnotami prostředí. Ohledně námitky týkající se udělení výjimky žalovaný dospěl k závěru, že účel pražských stavebních předpisů byl splněn. Závěrem žalovaný poukázal na skutečnost, že odvolatelé dostatečně nespecifikovali, jak mohlo na základě udělení výjimky dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb. Žalovaný proto shledal, že umístěním přístavby nemohlo dojít k dotčení sousedních pozemků.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobou podanou dne 14. 4. 2014 u zdejšího soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k rozsahu žaloby soud na tomto místě shrnul jen podstatu žalobních bodů, přičemž podrobnosti uvede v další části rozsudku.
4. Žalobce namítá, že navrhovaná stavba se vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby, čímž se však žalovaný v zásadě nezabýval, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí o udělení výjimky z požadavků pražských stavebních předpisů bylo vydáno, aniž by byly splněny podmínky pro udělení výjimky.
6. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu náhradu nákladů řízení.
7. Ve vyjádření ze dne 28. 5. 2014, č. j. MHMP 755227/2014, žalovaný uvádí, že z doložených fotografií vyplývá, že se přístavba nevymyká charakteru stávající zástavby, neboť se v lokalitě vyskytují žalobcem vytýkané prvky. Při zastavěnosti pozemku rodinného domu 21 % považuje žalovaný tvrzení žalobce o zhoršení pohody bydlení v sousedním domě za účelové. Stěna podzemní přístavby, která vystupuje nad úroveň terénu méně než 50 cm, nemůže zastínit okna obytných místností v rodinném domě žalobce, které se nepochybně nacházejí výše než 0,5 m nad zemí. Nadzemní část přístavby splňuje odstupy podle pražských stavebních předpisů a není protilehlá stěně domu žalobce, pročez nemůže ovlivnit osvětlení oken. Odůvodnění povolené výjimky považuje žalovaný za konkrétní. Výjimka byla udělena na základě charakteru umísťované podzemní přístavby, která nemůže negativně ovlivnit užívání sousedního rodinného domu. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
8. Ve vyjádření ze dne 29. 4. 2014 osoba zúčastněná na řízení poukazuje na skutečnost, že úřad městské části provedl dostatečné šetření se závěrem, že záměr je z hlediska urbanistického a architektonického akceptovatelný a že v blízkém okolí stavby se nachází hned několik staveb s podobnými vikýři a velkými okny. Záměr proto nepůsobí rušivým dojmem.
9. Osoba zúčastněná na řízení dále uvádí, že neobstojí žalobcovo tvrzení o tom, že nebylo šetřeno jeho zájmů a že přístavba zhorší jeho pohodu bydlení, v čemž odkazuje na závěry správních orgánů. Uvádí, že z předložené studie oslunění a denního osvětlení s posouzením vlivu změny stavby a přístavby domu na okolní stavby je zřejmé, že přístavbou nedojde k ovlivnění sousední žalobcovy stavby. Poukazuje i na skutečnost, že stromy stojící na žalobcově pozemku stíní žalobcův dům více, než jej může kdy zastínit zamýšlená sousední přístavba.
10. Jelikož žalobcův dům stojí přímo v čele dopravně frekventované křižovatky, je žalobcův dům již nyní vystaven značné hlukové a emisní zátěži. Ani námitky týkající se úbytku zeleně nemohou obstát, neboť alej v ulici Š. zůstane zachována a pokácení borovice v místech přístavby by bylo nutné i v případě, že by přístavba realizována nebyla, neboť strom stojí v blízkosti domu a ohrožuje jej. Na předmětném pozemku bude dále pokácena stará třešeň a šerík; ostatní dřeviny budou zachovány. Protože součástí domu žalobce jsou i nebytové prostory, je nutné pohodu bydlení posuzovat jen ve vztahu k prostorům, které skutečně slouží k bydlení.

11. Žalobce sice namítá, že nebyly splněny požadavky pražských stavebních předpisů, ale neuvádí žádné konkrétní okolnosti či důvody. Požadovaný odstup od hranice žalobcova pozemku nesplňuje přístavba pouze v podzemním podlaží a u nadzemních podlaží je odstup již plně dodržen. Podzemní část stavby nemovitost žalobce neohrozí a nebude působit ani pohledově. Jelikož je vůči žalobcovu pozemku zapuštěna do terénu, nebude převyšovat stávající výškovou úroveň a zatravněná střecha přístavby bude na žalobcův pozemek navazovat. Právě charakter přístavby byl důvodem pro udělení výjimky. Osoba zúčastněná na řízení také poukazuje na skutečnost, že čl. 8 odst. 3 pražských stavebních předpisů se neuplatní, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností, což by bylo relevantní, pokud v dané části žalobcova domu jsou nebytové prostory.
12. Osoba zúčastněná na řízení také dodává, že otázky týkající se konkrétního provedení stavby budou řešeny až ve stavebním řízení, pročez jsou žalobcovy námitky předčasné. Žalobcova tvrzení jsou pouze obecnými deklaracemi a frázemi, aniž by zohledňovaly skutečnou situaci v místě stavby. S ohledem na princip rovnosti vlastnického práva je nepřipustné, aby vlastník, jehož poměry nemohou být jednáním jiného vlastníka nepřiměřeně zhoršeny, jiného vlastníka a jeho vlastnické právo omezovat. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
15. Žaloba není důvodná
16. Ze správních spisů zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:
 - Ve spise jsou založeny vizualizace domu s předmětnou přístavbou.
 - Akustická studie ze dne 13. 11. 2012, kterou zpracovala společnost Akustika Praha s. r. o., zachycuje měření a výpočty hluku ze silniční dopravy, obytných místností, stacionárních zdrojů a stavební činnosti. Podle závěru studie jsou dány předpoklady pro dodržení limitů hluku stanovených nařízením vlády č. 272/2011 Sb.
 - V závazném stanovisku ze dne 4. 1. 2013, č. j. S-MHMP 1386 718/2012, odbor památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy uvedl, že příprava a provedení přístavby jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné bez podmínek.
 - V rozhodnutí ze dne 22. 2. 2013, č. j. MCP6 093181/2012, Úřad městské části Prahy 6 povolil společnosti JONAK Real s. r. o. pokácet několika stromů na pozemku parc. č. x v katastrálním území D. z důvodů stavebních. Vedle toho uložil úřad společnosti povinnost kompenzovat ekologickou újmu výsadbou nových dřevin.

- V přípise ze dne 8. 4. 2013 nazvaném *vyjádření k námitkám Občanského sdružení pro H. a pana O. B.* zachytila společnost ADR s. r. o. na několika fotografiích pestrost zástavby v okolí předmětné přístavby, různé typy vikýřů a různé velikosti oken.
- Ve studii oslunění a denního osvětlení ze dne 2. 7. 2013, kterou zpracovala společnost Dalea s. r. o., je obsažen závěr, že posuzované fasády sousedních stávajících objektů č. p. x a x přivrácené k objektu Za H. 2, budou dostatečně osluněny dle požadavků ČSN 73 4301 i po realizaci navrhované změny stavby a přístavby objektu.

Námítka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

17. Soud se předně zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného, protože tato vada by vylučovala jeho další věcný přezkum. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
18. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
19. Žalobce prvně spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že žalovaný se nezabýval námitkami, že navrhovaná stavba se vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby, a tak se nevypořádal s argumenty prokazujícími rozpor stavby s požadavky obecně závazných předpisů. Žalobce zadruhé vyčítá správním orgánům, že se nezabývaly naplněním zákonných podmínek pro udělení výjimky. Nakonec žalobce vytýká žalovanému, že na několika místech pouze odcitoval odůvodnění rozhodnutí I. stupně.
20. Soud předně uvádí, že s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí I. stupně i rozhodnutí žalovaného posuzovat jako celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Samo o sobě proto není chybou, pokud se žalovaný ztotožní se závěry správního orgánu I. stupně. Nebylo by totiž racionální, aby se správní orgány v různých fázích řízení, pokud nedošlo k posunu jejich stanoviska, musely opětovně zabývat týmiž námitkami, na které již jednou poskytly odpověď.
21. Soud shledal, že žalobce po celou dobu správního řízení vznáší totožné námitky. Námitkami týkajícími se architektonických a urbanistických hodnot území, pohody bydlení a podobou vikýřů, velikostí oken i charakterem bazénu se zabýval již Úřad

městské části Prahy 6 v rozhodnutí I. stupně. Taktéž se vypořádal s námitkou, že nejsou dány důvody pro udělení výjimky ze stavebních předpisů. Na str. 5 jeho rozhodnutí je přehled jednotlivých námitek a na str. 10 až 18 jsou jednotlivé závěry úřadu. Soud dále poukazuje na skutečnost, že žalovaný vzhledem k podrobnému odůvodnění rozhodnutí I. stupně a ke skutečnosti, že považoval závěry úřadu za správné, vycházel z velké míry z rozhodnutí úřadu, na které odkázal. Přestože v takovém postupu soud neshledává žádnou vadu, žalovaný doplnil vypořádání jednotlivých námitek na str. 2 až 4 napadeného rozhodnutí i vlastními závěry.

22. Aniž by na tomto místě soud posuzoval správnost a zákonnost závěrů správních orgánů, lze konstatovat, že ze správních rozhodnutí v jejich vzájemném kontextu vyplývají odpovědi na jednotlivé žalobcovy námitky. Rozhodnutí proto nejsou nepřezkoumatelná a soud mohl přistoupit k věcnému hodnocení žalobních námitek.

Charakter stavby a její soulad s okolní zástavbou

23. Žalobce namítá, že navrhovaná stavba se vymyká charakteru a struktuře okolní zástavby. Odkazuje přitom na porušení § 90 a § 76 odst. 2 stavebního zákona, § 20 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „stavební vyhláška“), a čl. 4 odst. 1. čl. 8 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 pražských stavebních předpisů.
24. Žalobce považuje navržené vikýře za příliš hmotné a navyšující objem stavby nad míru obvyklou v daném území. Podlouhlá okna nerespektují výraz stávající zástavby. Přístavbu bazénu považuje za cizorodý prvek narušující typickou strukturu zástavby. Uvedenými prvky dochází k narušení charakteru čtvrti – vysoce hodnotného obytného prostředí na H.
25. Odkaz stavebního úřadu na vyjádření dotčených orgánů žalobce nepovažuje za relevantní, protože posouzení záměru je úkolem právě stavebního úřadu. Soulad s pražskými stavebními předpisy přitom neznamená automaticky soulad s územním plánem. Nemůže rovněž obstát závěr, že přístavba nenarušuje pohodu bydlení, k čemuž žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS. Umístěním přístavby dojde ke zhoršení světelných podmínek, oslunění a denního osvětlení, úbytku zeleně a obtěžování hlukem a emisemi vozidel zajíždějícími a vyjíždějícími do garáže. Souhrn kladných vyjádření dotčených orgánů nevypovídá nic o tom, zda je splněn i požadavek na zachování pohody bydlení. Úřad rovněž nehodnotil přístavbu v kontextu stavební vyhlášky.
26. Podle § 90 stavebního zákona, ve znění účinném v době vydání napadeného rozhodnutí, „[v] územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu
- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,
 - b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,
 - c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,
 - d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,

e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení“.

27. Podle § 20 odst. 1 stavební vyhlášky „[v] souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území“.
28. Podle čl. 4 odst. 1 pražských stavebních předpisů „[p]ři umísťování staveb a jejich začleňování do území musí být respektována omezení vyplývající z právních předpisů chránících veřejné zájmy, a předpokládaný rozvoj území, vyjádřený v územně plánovací dokumentaci, popřípadě v územně plánovacích podkladech. Umístění staveb a míra zastavění pozemku musí odpovídat urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být nad přípustnou míru obtěžováno okolí, zejména v obytném prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích a na dráhách“.
29. Podle čl. 13 odst. 1 pražských stavebních předpisů „[a]rchitektonické ztvárnění, dispoziční, konstrukční a materiálové řešení staveb musí být v souladu s jejich významem a umístěním a s požadavky na jejich užívání a životnost. U staveb umísťovaných do prostředí již existující zástavby musí urbanistické a architektonické řešení vhodným způsobem reagovat na charakter a strukturu této zástavby“.
30. Soud předesílá, že se žalobcovými námitkami pro jejich značný rozsah zabýval v kontextu zásady, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
31. Soud dále konstatuje, že ačkoli žalobce vznáší celou řadu námitek, které v zásadě vyjadřují, že navrhovaná přístavba nepatří pro svoji povahu do daného území a bude narušovat žalobcovu pohodu bydlení, námitky jsou tvořeny převážně jen obecnými tvrzení, která žalobce nijak nekonkretizuje ani nedokládá.
32. Správní orgány se podrobně zabývaly vztahem předmětné přístavby k urbanistickým a architektonickým charakteristikám a hodnotám prostředí. Soud z doložených výkresů a vizualizací dospěl k závěru, že nelze než souhlasit s úřadem, že přístavba „[...] působí nerušícím dojmem, svojí velikostí stávající vilu pouze doplňuje a napomáhá vytvářet intimitu obytné zahrady. Předmětnou přístavbou dojde k optickému oddělení zahrad dvou rodinných domů a k zajištění jejich pohody bydlení. V dokumentaci záměru je jednoznačně prokázáno, že předmětná stavba se nevymyká okolní zástavbě a respektuje hodnoty, které předmětná stávající zástavba vytváří. Při posuzování návrhu stavební úřad vycházel ze srovnání záměru se stávající okolní zástavbou, jejím charakterem, hmotovým členěním a výškovou hladinou a dospěl k názoru, že záměr je z urbanistického a architektonického hlediska akceptovatelný. Předložená dokumentace obsahuje pohledy, které prokazují přijatelnost navrhovaného umístění, hmot i výšek záměru. Podzemní přístavba bude otevřená pouze do zahrady užívané žadatelem a

z hlediska urbanistického bude mít minimální vliv na okolí“ (str. 12 až 13 rozhodnutí I. stupně).

33. Soud dodává, že přístavba je navržena v decentním provedení, působí přirozeným dojmem a nenuceně rozvíjí původní stavbu. Značná část přístavby (garáž, bazén) bude vzhledem ke svažitému terénu zapuštěna do země, čímž dojde k jejímu nenásilnému zakomponování do struktury prostředí i dosavadního rodinného domu. Soud také poukazuje na skutečnost, že přístavba se nachází převážně v části pozemku, která navazuje na pozemky jiných rodinných domů, pročez bude sice viditelná z pohledu nemovitosti žalobce, ale nebude již tolik nápadná z pohledu ulic Za H. a Š., aby narušovala kolorit daného území. Nelze přitom opomenout ani skutečnost, na kterou poukázaly již správní orgány, že po realizaci přístavby bude pozemek zastaven jen z 21 %, což s dostatečnou rezervou respektuje čl. 50 odst. 12 písm. a) pražských stavebních předpisů. Přístavba tedy není excesivně objemná, aby narušovala charakter H. – čtvrti rodinných domů s poměrně bohatou dispozicí zahrad a zeleně. Soud proto neshledal porušení § 76 odst. 2 nebo § 90 stavebního zákona.
34. Pokud žalobce napadá hmotnost vikýřů, velikost oken, soud z fotodokumentace okolní zástavby obsažené ve správním spisu zjistil, že ji tvoří architektonicky pestré domy nejednotného stylu, přičemž některé z nich nesou znaky pozdějších stavebních úprav a různé moderní prvky. V okolí je možné najít bytové domy s typově variabilními vikýři a různě velkými okny. Soud proto nedospěl k závěru, že by se návrh přístavby zjevně vymykal charakteru ostatních staveb, které již nyní obsahují řadu různorodých prvků.
35. Přístavba bazénu sice v kontextu další zástavby částečně rozšiřuje charakter a funkce původního rodinného domu, vzhledem k jejímu citlivému umístění v odlehlejší části pozemku a velikosti však nemůže působit tak rušivě, jak se domnívá žalobce. Soud navíc opakuje, že přístavba bazénu je zapuštěna do svahu a je v severní části pozemku, která sousedí těsně s parcelami č. x a č. x, což snižuje její viditelnost z přilehlých ulic. Nelze proto souhlasit s žalobcem, že touto přístavbou dojde k narušení typické zástavby dané čtvrti. Soud opakuje, že vedle luxusních rodinných vil z první republiky je z doložených fotografií zřejmá i přítomnost moderních domů a moderních prvků.
36. Soud dále uvádí, že ze závazného stanoviska odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 1. 2013, č. j. S-MHMP 1386 718/2012, je zjevné, že předmětem úvah správního orgánu v oblasti památkové ochrany bylo ve vztahu k přístavbě ochranné pásmo památkové rezervace hl. m. Prahy, nikoli samotná čtvrt H. Pokud žalobce dovozuje vysokou hodnotu H. z koordinovaného závazného stanoviska odboru územního rozvoje Úřadu městské části Prahy 6 ze dne 6. 2. 2013, č. j. OUR 1017/12, považuje soud tento poukaz za účelově vytržený z celkového kontextu stanoviska. Úřad sice v daném stanovisku uvedl, že „[s]távající objekt a jeho zahrada jsou součástí charakterově uceleného, harmonicky vyváženého a urbanisticky velice hodnotného obytného prostředí na H.“, zároveň ale ve stejném odstavci, což žalobce opomněl, dodal, že předmětnou přístavbu v rozsahu návrhu akceptuje a že „[p]ředložený návrh svým pojetím již reflektuje charakter prostředí, z urbanistického hlediska bude mít navrhovaná podzemní přístavba otevřená pouze do vlastní zahrady minimální dopad“. I z tohoto stanoviska je zjevné, že přístavba svým charakterem respektuje povahu dosavadní zástavby.
37. Soud dále neshledal, že by úřad jen mechanicky přejímal závěry obsažené v závazných stanoviscích dotčených orgánů. Za základní považuje soud úvahu úřadu na str. 12 až 13 rozhodnutí I. stupně, kde se úřad sám přesvědčivě vypořádal s otázkou, zda přístavba

respektuje urbanisticko-architektonické charakteristiky a hodnoty prostředí. Pokud dále úřad vycházel z vyjádření a závazných stanovisek dotčených orgánů, která jeho názor podporovala, soud v tom nespatřuje žádné pochybení.

38. Žalobce také napadá zhoršení pohody bydlení. Soud ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, kvituje, že otázka pohody bydlení zahrnuje zkoumání mnoha různých vlivů, aby *bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů*. V citovaném případě zrušil zdejší soud správní rozhodnutí také z toho důvodu, že správní orgán řádně neprovedl různé aspekty účinků hluku. Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku na podkladu tohoto případu vymezil obsah pojmu *pohoda bydlení*. Ve vztahu k rušení pohody bydlení uvedl, že „[...] *pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech*“. Závěrem dodal, že „[...] *správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality*“.
39. Zdejší soud v kontextu nyní posuzovaného případu podotýká, že úřad se zabýval otázkou pohody bydlení na str. 12 rozhodnutí I. stupně. Ve správním spise jsou založeny akustická studie, studie osvětlení a oslunění a rozhodnutí o povolení kácení dřevin, které ukládá adresátovi také povinnost provést kompenzaci ekologické újmy prostřednictvím výsadby nových dřevin. Tyto studie přitom dokládají, že přístavba nepřekračuje limity stanovené právními předpisy v oblasti hluku a ostínění, a na základě uvedeného rozhodnutí dojde k doplnění zeleně.
40. Soud nerozporuje žalobcův názor, že samotné zkoumání, zda nedošlo k překročení určitých hygienických limitů, nelze samo o sobě ztotožnit s pojmem *pohoda bydlení*. Pokud však žalobce pouze namítá, že „[...] *umístěním stavby dojde ke zhoršení světelných podmínek, úbytku zeleně, obtěžování hlukem a emisemi vozidly zajiždějícími či vyjíždějícími do a z garáže*“, jedná o zcela obecné a ničím nepodložené námitky, z nichž není zjevné, jak konkrétně mohla být *pohoda bydlení* žalobce dotčena. Překračování jednotlivých limitů vyvracejí výše citované studie. Navíc soud považuje za absurdní, aby mohl být kdokoli dotčen emisemi z cca 4 osobních automobilů v hustě osídlené části hl. m. Prahy. Soud proto uzavírá, že ve správním spise jsou shromážděny dostatečné podklady, z nichž vyplývá, že nedošlo k překročení jednotlivých limitů. Správní orgány se pohodou bydlení zabývaly a s ohledem na to, že žalobce konkrétně neformuloval žádné *objektivně existující souhrny činitelů a vlivů* ani *subjektivní hlediska*, z nichž by mohlo vyplývat narušení jeho *pohody bydlení*, soud neshledal námitku důvodnou.
41. Pokud žalobce namítá, že správní orgány neprovedly přezkum souladu přístavby se stavební vyhláškou č. 501/2006 Sb. soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2004, č. j. 5 A 153/2000-81, č. 164/2004 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku § 143 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, zakládal pravomoc Ministerstva pro místní rozvoj stanovit obecně závazné stavební předpisy na území celé České republiky vyjma hl. m. Prahy, protože dané ustanovení zmocňovalo hlavní město k přijetí vlastní právní úpravy. Jelikož § 143 zákona č. 50/1976 Sb. je

prakticky obsahově totožný s § 194 stavebního zákona, i v nyní posuzovaném případě platí na území hl. m Prahy pražské stavební předpisy namísto stavební vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj.

42. Soud také poukazuje na skutečnost, že žalobce napadá porušení § 20 odst. 1 stavební vyhlášky, podle něhož je v rámci územního plánování nutné chránit *kvalitu prostředí a hodnotu území*. Uvedené ustanovení je však prakticky obsahově totožné s čl. 4 odst. 1 pražských stavebních předpisů, které přikazuje chránit *urbanistický a architektonický charakter prostředí, požadavky na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí* (srov. dále i čl. 4 odst. 3 a čl. 13 odst. 1 tamtéž). Soud považuje za podstatné, že se správní orgány vztahem přístavby k podmínkám v území a ke kvalitě prostředí zabývaly. Přitom správní orgány postupovaly správně podle pražských stavebních předpisů, které v posuzované otázce obsahují zvláštní úpravu ve vztahu ke stavební vyhlášce. Ani tuto námitku proto neshledal soud důvodnou.

Důvodnost udělení výjimky

43. Žalobce dále uvádí, že rozhodnutí o udělení výjimky z požadavků pražských stavebních předpisů bylo vydáno, aniž by byly splněny podmínky pro udělení výjimky. Postrádá zejména důvod pro udělení výjimky.
44. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona „[v]ýjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu“.
45. Podle čl. 8 odst. 1 pražských stavebních předpisů „[v]zájemné odstupy staveb musí splňovat zejména požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, ochrany památek, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování pohody bydlení. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, které souvisejí s funkčním využitím území (například sítě technického vybavení, dětská hřiště)“.
46. Podle čl. 63 pražských stavebních předpisů „[z]a podmínek stanovených v § 138a stavebního zákona lze v odůvodněných případech povolit výjimku z ustanovení: Čl. 4 odst. 6, 9, 10, 12, 17, Čl. 48 odst. 5, Čl. 49 odst. 5, Čl. 8 odst. 2, 3, 4, 5, 8, Čl. 50 odst. 1, 5, 8, 12, Čl. 10 odst. 3, Čl. 51 odst. 12, Čl. 22 odst. 3, 5, Čl. 56 odst. 1, Čl. 23 odst. 2, Čl. 57 odst. 7, Čl. 24 odst. 1 Čl. 59 odst. 5, Čl. 30 odst. 5, Čl. 60 odst. 7 písm. d), Čl. 47 písm. a)“.
47. Soud předně uvádí, že pro udělení výjimky dle § 169 odst. 2 stavebního zákona musí být splněny současně (kumulativně) tyto 4 podmínky:
- a) výjimka může být povolena jen ve vztahu k těm ustanovením prováděcího právního předpisu, ke kterým předpis povolení výjimky výslovně umožňuje;
 - b) jedná se o odůvodněný případ;
 - c) výjimka neohrozí bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby;

d) řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

48. Rozhodnutí o uvedené výjimce není samostatně přezkoumatelné, ale jeho zákonnost lze posoudit pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, č. 2908/2013 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud žalobu v rozsahu, kterým bylo rozhodnuto o udělení výjimky, odmítl (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 9 As 290/2016-50, zejména bod 17), současně však tuto část rozhodnutí přezkoumal jako podkladové rozhodnutí a tedy zjišťoval, zda v posuzované věci je rozhodnutí o výjimce (tj. I. výrok rozhodnutí prvního stupně) zákonným podkladem pro územní rozhodnutí.
49. Soud předně poukazuje na skutečnost, že úřad se zabýval podmínkami pro udělení výjimky na str. 9 [podmínky a), c) a d)] a dále na str. 15 až 16 [podmínka b)] rozhodnutí I. stupně. Žalovaný se důvody pro udělení výjimky zabýval na str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Oba správní orgány shledaly naplnění všech jednotlivých podmínek pro udělení výjimky.
50. Ohledně první podmínky soud konstatuje, že výjimka byla udělena z čl. 8 odst. 3 a 4 pražských stavebních předpisů, což čl. 63 téhož předpisu výslovně umožňuje.
51. Ohledně druhé podmínky soud uvádí, že *odůvodněnost případu* je poměrně neurčitým kritériem, které sice zahrnuje v sobě příkaz, aby k udělování výjimek docházelo jen ve výjimečných případech, ale zároveň nechává správním orgánům poměrně široké pole pro posouzení okolností konkrétního případu. Úřad uvedl na str. 15 až 16 rozhodnutí I. stupně, že *„[r]elevantním důvodem k provolení výjimky je umístění přístavby garáže tak, aby co nejméně narušovala předmětnou charakteristiku stávající zástavby. Umístění garáže v jižní části pozemku by znamenalo dodržení požadavků OTHP, avšak vznikla by garáž jako vizuálně významný prvek na zahradě předmětného pozemku, jak vyplývá ze svažitosti pozemku, na rozdíl od navrženého řešení, kdy se jedná o stavbu, která je polozapuštěná do terénu bez výrazného zásahu do území. Stavebník tedy navrhl tu z variant, která co nejméně zasáhne do charakteru předmětné zástavby. Zároveň by bylo umístění vjezdu do garáže v bezprostřední blízkosti křižovatky ulic Š. – Za H. z hlediska bezpečnosti provozu na komunikacích nevyhovující a v rozporu s požadavky zákona o pozemních komunikacích a jeho prováděcích vyhlášek“*.
52. Ačkoli žalobce dané zdůvodnění odmítá, soud je považuje v kontextu případu za dostatečné. Výjimka byla udělena ve vztahu k odstupové vzdálenosti zapuštěné garáže k pozemku žalobce. Soud považuje za relevantní důvod, že výjimka byla udělena k zachování charakteru stávající zástavby. Právě kvalita prostředí a jeho urbanistický a architektonický charakter a zachování hodnoty území jsou totiž relevantní kritéria pro posuzování jednotlivých záměrů (srov. čl. 4 odst. 1 pražských stavebních předpisů ale i § 20 odst. 1 stavební vyhlášky). V území H., ve kterém dominují samostatné rodinné domy či vily se zahradami, je přitom patrné, že by došlo k zásadnější změně poměrů v území v důsledku zbudování relativně samostatné garáže nad úroveň povrchu než v případě zvoleného řešení, kdy je garáž zapuštěna do svahu. Z doložených výkresů je zjevné, že garáž je viditelná převážně z východní strany z ulice Š., z ostatních stran je prakticky skryta v terénu.
53. Soud uvádí, že žalobce si do jisté míry protiřečí, pokud na jednu stranu akcentuje význam charakteru čtvrti H., na druhou stranu však odmítá řešení přístavby, které se snaží být

k hodnotě území šetrné. Soud také nesouhlasí s žalobcem v tom, že otázka, zda garáž je či není vizuálně významným prvkem, není podstatná. Jedná se totiž právě o relevantní kritérium pro aplikaci čl. 4 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Pojem *vhodné vizuální řešení*, i když to možná není na první pohled zřejmé, totiž v sobě zahrnuje právě požadavek na ochranu *urbanistického a architektonického charakteru prostředí a požadavek na zachování pohody bydlení*. Jiná dispoziční řešení garáže, například v jižní části pozemku, jak navrhuje žalobce, by nemusela být v daném území vůbec realizovatelná, protože by mohla nepřipustně zasahovat do urbanistického a architektonického charakteru území. Zvolenou přístavbou garáže také téměř nedochází k zahušťování zástavby, protože garáž je zakomponována do svahu.

54. Soud naopak sdílí názor žalobce, že závěr úřadu, že umístění výjezdu z garáže na ulici Za H. není možné, není přesvědčivý, jelikož na tuto ulici byl vyveden dosavadní výjezd z garáže domu před realizací plánované přístavby. Ačkoli druhý důvod pro udělení výjimky by před soudem sám o sobě neobstál, postačil pro zákonné udělení výjimky důvod první.
55. Ohledně třetí podmínky žalobce opět vznáší jen nekonkrétní námitky, že nedodržení předepsaných vzdáleností má zásadní negativní vliv na zachování hodnoty území a kvality bydlení. Soudu však není nijak zjevné, jak by mohla podzemí garáž, která je zapuštěná do terénu a viditelná prakticky jen ze strany ulice Š., mít takový vliv nebo způsobit jakékoli ohrožení. Oba správní orgány dospěly k závěru, že udělením výjimky nemůže dojít k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob nebo sousedních pozemků nebo staveb, což ani žalobce nerozpорије uvedením konkrétních protiargumentů. Úřad také uvedl na str. 10 a 11 rozhodnutí I. stupně důvody, proč realizace garáže nepoškodí okolní pozemky nebo stavby.
56. Ohledně čtvrté podmínky žalobce poukazuje opět na porušení čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 pražských stavebních předpisů. Podle jeho názoru řešením, které bylo založeno na udělení výjimky, byl narušen soulad s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí. Žalobce znovu opakuje, že udělením výjimky dojde k zásahu do jeho pohody bydlení. Soud všechny tyto argumenty žalobce vypořádal již výše – vyhodnotil je jako neurčitě a nepodložené. Na tomto místě pouze doplňuje, že není zjevné, k jaké může dojít stísněnosti mezi stavbou žalobce a přístavbou – garáží, pro kterou byla udělena výjimka, pokud je garáž ze zcela převážné části zapuštěna do terénu. Tvrzení ohledně výškového rozdílu terénu na pozemku žalobce a sousedním pozemku, kde je umístována přístavba, není nakonec ničím doloženo, aby se jím mohl soud zabývat.
57. Soud proto uzavírá, že správní orgány zdůvodnily splnění podmínek dle § 169 odst. 2 stavebního zákona pro udělení výjimky z pražských stavebních předpisů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

58. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že
- žaloba v rozsahu, v němž žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 2. 2014, č. j. MHMP 243287/2014, zamítl odvolání proti I. výroku rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 21. 10. 2013, č. j. MCP6 072992/2013, a tento výrok potvrdil, je nepřipustná, a proto ji v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s.,

- ve zbytku žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. v tomto rozsahu zamítl.

59. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
60. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí nebyla uložena soudem žádná povinnost a soud ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu